

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

21 februarie 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 48 † ANUL III
2021

Ce este perioada Triodului și ce importanță are ea pentru viața creștinului?

Termenul „**triod**” vine din limba greacă, de la „**triodion**”, format din cuvintele „**tria**” (trei) și „**odi**” (odă), și înseamnă cântare sau imn în trei ode (strofe). Ca o formă de comemorare a vieții și a faptelor Mântuitorului Iisus Hristos, **Anul Bisericesc** poate fi împărțit în trei mari perioade, numite după cartea principală de slujbă folosită de cântăreții din strană în fiecare dintre aceste momente și a anume: 1) Perioada Triodului (perioada prepaschală); 2) Perioada Penticostarului (perioada paschală); 3) Perioada Octoiului (perioada postpaschală). (<https://doxologia.ro/ce-este-perioada-triodului-ce-importanta-are-ea-pentru-viata-crestinului>). Perioada Triodului este un adevărat **ghid duhovnicesc** de înălțare a omului din păcat, oferindu-i acestuia pe tot parcursul Postului Mare povățuirea necesară pentru a ajunge la **bucuria Învierii**.

DUMINICĂ VAMEȘULVI ȘI A FARISEULVI

Ieri, Evanghelia ne-a învățat stăruința la rugăciune; acum, ea ne învață **smerenia** sau simțământul că nu avem dreptul de a fi ascultați. Nu-ți însuși dreptul de a fi ascultat, ci să porcezi la rugăciune ca unul ce ești cu totul nevrednic de luare-aminte și cutezi a deschide gura și a înălța rugă către Dumnezeu numai și numai datorită nemărginitului pogorământ al Domnului față de noi. Nici prin gând să nu-ți treacă: „am făcut cutare și cutare faptă bună; așadar, dă-mi cutare și cutare lucru”. Tot ce ai făcut să socoti ca ținând de datoria ta; erai dator să faci toate aceste fapte. Dacă nu le-ai fi făcut, ai fi fost vrednic de osândă, iar pentru ceea ce ai făcut nu ai de ce să fii răsplătit - nu ai făcut nimic deosebit. Fariseul și-a însirat drepturile de a fi ascultat și a ieșit din templu fără să se fi ales cu nimic. Rău nu a fost faptul că a făcut ceea ce spunea că a făcut - fiindcă așa se și cuvenea să facă -, ci faptul că a făcut caz de asta, în vreme ce nici n-ar fi trebuit să-i treacă prin cap așa ceva. Izbăvește-ne, Doamne, de păcatul acesta fariseic! Rareori vorbește cineva ca fariseul, însă puțini sunt cei care nu simt astfel cu inima: fiindcă de ce se roagă oamenii rău?

Pentru că și fără rugăciune se simt drepti înaintea lui Dumnezeu. (Pentru că și fără rugăciune se simt drepti înaintea lui Dumnezeu. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sf. Scriptură pentru fiecare zi din an, pdf, p. 10).

Sfântul Iosif Isihastul: După necazuri vine harul lui Dumnezeu

Cum și-a petrecut viața și cum a ajuns la sfințenie **Sfântul Iosif Isihastul**? Citiți un fragment dintr-o scrisoare a acestuia: *Când, rugându-te și cerând de la Dumnezeu ceva, ajungi la deznădejde, atunci este aproape de tine împlinirea cererii. Hristos vrea să vindece vreo patimă ascunsă din tine, de aceea amâna împlinirea cererii. Dacă primești mai repede decât te aștepti tu, patima ta rămâne nevindecată. Dacă aștepti, primești și ceea ce ai cerut și vindecarea patimii. Și atunci te vei bucura cu bucurie mare și vei mulțumi cu căldura lui Dumnezeu, care pe toate le zidește cu înțelepciune și le face spre folosul nostru. Nu ai niciun folos, deci, dacă te mârnești, dacă te superi, dacă spui cuvinte grele. Trebuie să-ți închizi gura. Nimeni să nu înțeleagă ce ai tu. Să iasă abur pe ochi, nu pe nas. Să nu oftezi, pentru a te ușura, zice-se, ci să te liniștești. Prin așteptare și îndelungă-rabdare vei arde pe diavol. Eu – martor îmi este Domnul, Cel ce pierde pe toți cei care rostesc minciuni – mult m-am folosit din ceea ce îți spun acum. Atât de mari și grele erau ispitele încât credeam că de durere o să-mi iasă sufletul precum fumul pe horn. Și totuși, după ce trece încercarea, vine atâta mângâiere, ca și când ai fi în rai, fără trup. Te iubește Hristos, te iubește Maica Domnului, te laudă Sfinții, Îngerii se minunează de tine. Vezi câte bunătăți aduc ispitele și necazurile? Dacă vrei să vezi, să guști și tu iubirea lui Hristos, îndură ceea ce vine asupra ta. Nu în ceea ce-ți place ție, ci în ceea ce vrea Domnul să te încerce. Nimic din ceea ce facem noi de bună voie nu este atât de folositor cât este ceea ce ne trimite Domnul fără incuviințarea noastră. Dumnezeu vrea că vrăjmașul diavol să lupte pe om luptă crâncenă, os peste os, sânge peste sânge. Atât încât să se topească precum ceara la fața focului. Bazat pe Sfântul Iosif Isihastul (<https://asceticexperience.com/blog/>).*

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

CAPITOLUL V

De ce nu se afierosește o pâine (prescura) întreaga ci numai o parte?

Să vedem acum pentru ce nu se afierosesc toate prescurile aduse ci numai o parte, pe care, tăind-o preotul însuși dintr-una din ele, o face dar și o închină lui Dumnezeu, apoi ducând-o la jertfelnic o sfințise. (Înainte de Hristos), darurile de jertfa erau alese chiar de aducătorii lor: ei le aduceau la altar și le puneau în mâinile preoților, iar aceștia le primeau, le binecuvântau, le jertfeau sau făceau ceea ce se cuvenea, cu fiecare din cele aduse. Jertfa lui Hristos se deosebește însă prin aceea că (materia de jertfa), adică trupul Domnului, a fost ales, adus și închinat lui Dumnezeu, iar în cele din urmă jertfit, de către El însuși ca preot. Fiul lui Dumnezeu Și-a ales singur trupul din mijlocul firii omenești, El l-a dar ca dar lui Dumnezeu care punându-l în sânurile Tatălui ca unul care, nefiind despărțit niciodată de acele sânuri, Și-a creat și a îmbrăcat acest trup acolo, încât odată zămislit, era și dăruit lui Dumnezeu. Și în cele din urmă tot El însuși l-a dus și l-a jertfit pe cruce. De aceea, pâinea (**Agnețul**) care se va preface în **Sfântul Trup** este aleasă și tăiată din prescurile aduse, de către preotul însuși, care o afierosește lui Dumnezeu punând-o pe sfântul disc, iar mai apoi o duce la sfânta Masă și o jertfește.

CAPITOLUL VI

Pentru ce preotul înscrie (întipărește) patima lui Hristos în pâine

Atâta timp cât stă la proscomidiar, pâinea tăiată este simpla pâine, numai că a primit însușirea de a fi închinată și făcută dar lui Dumnezeu; în acest timp, ea închipuie pe Hristos din vremea cât El era dar. Și după cum am spus, era hărăzit ca dar chiar de la naștere, potrivit Legii, întrucât era un întâi-născut. Dar patimile, pe care Domnul le-a îndurat mai pe urmă în sfântul Său Trup pentru mântuirea noastră, adică crucea și moartea, fuseseră preînchipuite cu mult mai înainte, în Legea Veche. De aceea, mai înainte de a duce pâinea la sfânta Masa și a o jertfi, preotul se silește să arate într-însa mai întâi acele preînchipuiri. Cum? – Scoțând din prescura întreagă partea pe care o face dar, înscrie pe ea patima și moartea, ca pe o tăbliță. Toate cât săvârșește preotul atunci – unele după trebuință, altele într-adins –, au această semnificație. Ele alcătuiesc o istorisire, prin acte simbolice, a patimilor și a morții lui Hristos. E vechi obiceiul de a istorisi, a povățui sau a prooroci prin acte simbolice. Bunăoara, profetul (Ieremia), voind să vestească robia Evreilor, s-a legat singur cu lanțuri; același lucru a făcut mai târziu Agav, prevestind închisoarea sfântului apostol Pavel. Se povestește, de asemenea, ca unul dintre de Dumnezeu purtătorii Părinți, fiind întrebat ce este un călugăr, n-ar fi răspuns nimic, ci scoțându-și haina, și-a călcat-o în picioare. Tot așa și moartea Domnului, ca și întreaga Sa lucrare mântuitoare, era proorocită și arătată de către Dumnezeu, celor de demult, nu numai prin cuvinte ci și prin preînchipuiri; așa au fost de pildă, despărțirea Mării Roșii cu toiagul, rugul cel de →

foc sau aducerea la junghiere a lui Isac de către tatăl său, precum și altele, prin care se închipuiau dintru început taina mântuirii. Tot așa închipuiește și preotul jertfa Mântuitorului, istorisind-o prin cuvinte și înfățișând-o prin acte simbolice, atâta cât se poate înfățișa așa ceva într-o astfel de materie. Parcă ar spune: astfel venit-a Domnul spre patima, astfel a murit, așa a fost împuns în coasta, așa a curs sânge și apă din coasta cea însulțată. Precum am spus, el face acestea mai întâi ca să arate că adevărul și realitățile acestor lucrări au fost precedate și preînchipuite oamenilor mai dinainte prin simboluri și figuri, tot așa cum și el (preotul), mai înainte de a duce pâinea pe sfânta Masa și a o jertfi, întipărește într-însa Jertfa. În al doilea rând, le face ca să arate ca pâinea aceea se va preface în curând în Pâinea cea adevărată, adică în Trupul cel răstignit și jertfit. Pe lângă toate acestea, preotul trebuie să vestească însăși moartea Domnului, lucru pentru care ne-ar trebui mii de guri; de aceea, ca să nu-i rămână nefolosit nici un chip de vestire și istorisire, o exprimă și prin grai și prin acte amintitoare.

Pilda - Gândul cel bun

Îndreptându-se spre casă, un țaran a găsit la marginea drumului, pe câmp, sac plin cu porumb. Uitându-se el de jur-împrejur, s-a hotărât să-l ia acasă, fiindcă i-ar fi prins tare bine și, oricum, nu-l vedea nimeni. S-a mai uitat o dată înainte, înapoi, în dreapta și în stânga și s-a aplecat să ia sacul. Dar, deodată, s-a oprit, amintindu-și că, într-o singură direcție, nu s-a uitat: în sus. Privind cerul, lăsă acolo sacul și, zâmbind, își continuă liniștit drumul spre casă, spunându-și:

- Mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat gândul cel bun. E drept că așa avea mare nevoie de un sac cu porumb, dar mai mult am nevoie de un cuget curat și liniștit. Cu siguranță că vreun vecin din sat nu a putut duce prea mult deodată și se va întoarce după sac. Dacă l-aș fi luat nu m-ar fi văzut nici un om, dar m-ar fi văzut Dumnezeu. "Mă străduiesc să am un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor." (Sfânta Scriptură).

SINAXAR - FEBRUARIE

Biserica Ortodoxă îi prăznuiește pe Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea pe 29 februarie în anii bisecți, iar în anii nebisecți - pe 28 februarie. Cuviosul Ioan Casian s-a născut în provincia romană Scythia Minor, în anul 360. A fost atras încă de mic de viața monahală. La vârsta de 17 ani, pleacă în Palestina împreună cu prietenul lui Gherman. Vor rămâne amândoi, timp de doi ani, într-o mănăstire din Betleem, unde se adâncesc în canonul vieții monahale, apoi părăsesc Palestina pentru Egipt, în dorința de a cunoaște viața și învățătura marilor asceți. În ciuda hotărârii lor de a rămâne aici, după un timp îi aflăm, tot împreună, la Constantinopol, unde îl cunosc pe Sfântul Ioan Gură de Aur. Văzând curăția sufletească în care trăiesc cei doi, acesta îl hirotonește diacon pe Casian și preot pe Gherman, potrivit vârstei lor. Alături de el, Casian își va desăvârși pregătirea teologică, după cum mărturisește în scrierile sale: "Eu sunt ucenicul și opera lui Ioan". În anul 405, cei doi merg la Roma, unde încearcă să-l apere pe Sfântul Ioan Gură de Aur, patriarhul Constantinopolului, care în anul 404 fusese exilat pentru a doua oară. Se presupune că aici, la Roma, Gherman a trecut la cele veșnice. Hirotontit preot, Casian ajunge la Marsilia, unde în anul 415, întemeiază două mănăstiri, una pentru bărbați și alta pentru femei. Sfântul Ioan Casian este considerat întemeietorul monahismului în Franța și ocrotitorul Marsiliei. Se pare că aici a murit în jurul anului 435, curând fiind cinstit ca sfânt, la început în Marsilia și în sudul Franței, pe data de 23 februarie.

† PAROH: Preot Daniel Tăranu † Telefone: 0740.133.820, 0754.325.065 †

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.